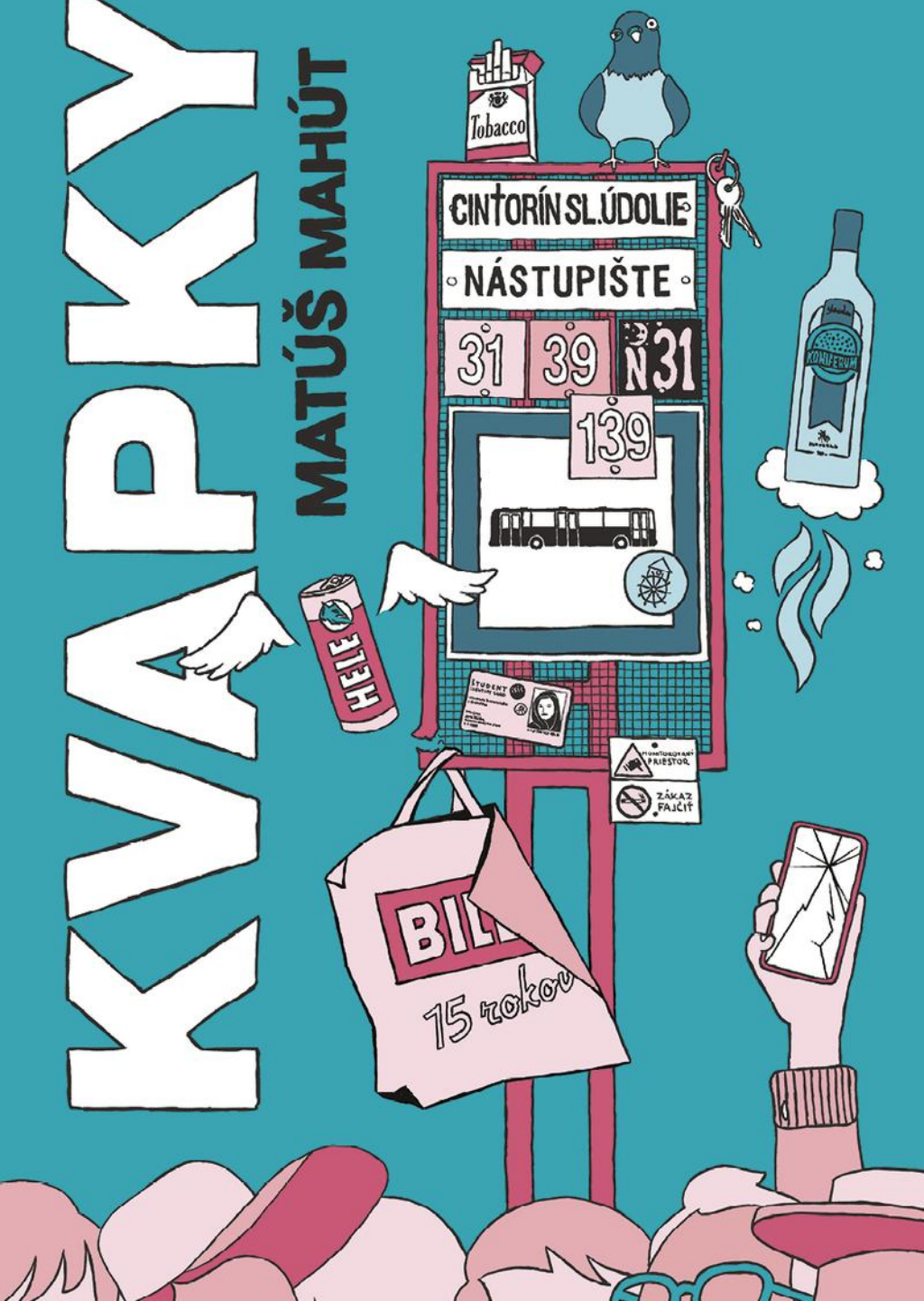

KVAPEKY

MATÚŠ MAHÚT

TATRAN

KVAPKY

KVAPKY

MATÚŠ MAHÚT

TATRAN

Matúš Mahút

KVAPKY

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN,
Bratislava 2022 ako 5348. publikácia a 147. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie I.

Väzbu navrhol a ilustroval Peter Zentko
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Renáta Koutenská, Zlata Sršňová
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

u. fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

All rights reserved.

Copyright © Matúš Mahút 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1280-9

Mirko Lajmo

VÝŠKA JE PODSTATNÉ MENO ŽENSKÉHO RODU, KTORÉ SA skloňuje podľa vzoru žena. Je všeobecne známe, že ženy sú komplikované, a to je na nich krásne. Výška sa skloňuje najčastejšie v slovných spojeniach o vzdialenosti vo vertikálnom smere, no má omnoho krajšie významy, napríklad keď je reč o dosahovaní duchovných výšok pomocou ľudských endorfínov alebo prírodných téhacé látok, v hudobných sférach alebo v plnení nedosiahnuteľných snov. Niekedy je to však len miesto, ktoré dokáže zmeniť život. Nieкого zanesie do nebeských výšin, iného položí na totálne dno.

Dúfam, že to bude dobrý rok. Všetko je nové, čisté, bez minulých ľudí, minulých nudných popoludní a bez faciek od unaveného života.

Pred vlakovou stanicou v Podbieli stálo pár dospelých detí s veľkými kuframi a čakalo, kým príde Oravka. Boli tam s rodičmi a vy-pytovali sa ich, či majú všetko pobalené. Mne otec zabalil len pe-niaze, ostatné nechal na mňa, vraj už nie som decko. Neberiem mu to, má pravdu, balenie zvládne aj decko, ale vyrovnávať sa s do-spievaním je trochu ťažšie.

Nepotrebujem veľa peňazí. A ani vysokú. Ešte stále neviem, prečo tam idem, ale vraj sa to dostaví časom.

A práve teraz je fajn čas povedať si, čo vlastne chcem. Po prvé, chcel by som sa zamilovať. Ešte nikdy som to nespravil, nemal som

správnú príležitosť. A možno ich aj pár bolo, ale nie tých vysnívavých. Nie som škaredý, som tak 7/10. Ale zatiaľ to neprišlo, stále čakám na tú pravú. Myslím príležitosť. Raz sa mi snívalo o Radke zo septimy. Držali sme sa za ruky a boli sme v kine. Objímal som ju okolo pliec. Jednoducho sme boli spolu a bolo to fajn. Keď som sa zobudil, napísal som jej. Po mojom sne ostalo len *seen*.

Po druhé, chcem sa opiť tak, že si nebudem nič pamätať. A potom niekoho požiadam, aby mi porozprával, čo všetko som urobil. Akoby som počúval príbeh, kde som hlavná postava, ktorý som sám napísal, ale aj tak ma môže prekvapiť.

Po tretie, chcel by som skočiť bandží alebo z lietadla.

Nie je toho veľa, nikdy som nebol náročný, aj keď si to nikto z mojich spolužiakov nemyslel. Možno preto, že mi otec nikdy nedovolil, aby som sa obliekal ako ostatní. Mal by som mať nejaké snobské meno, ktoré sa musí vyslovovať s prízvukom. A v priezvisku by malo byť van, alebo da, alebo di. Alebo de. Niečo ako Charles de Wintemberden.

Ale volám sa Miro a to je fajn, lebo je to po starkom.

Toto leto som rozbil auto, zlomil som si pritom ruku a bol som na dvoch párty. Nikde som nebrigádoval a nenašiel som si nových kamarátov. Hral som hry a videl som veľa filmov.

Otec na mňa nie je veľmi hrdý, ale nevyčítam mu to, aspoň je ku mne úprimný. Bude fajn, ak mu pomôžem zbaviť sa ma. Na chvíľu. Možno sa mi podarí začať žiť vlastný život a splním mu aspoň jedno želanie. Som si istý, že si od života prial trochu viac ako mňa.

Na stanicu práve prišlo auto napchaté do posledného kubického centimetra. Vystúpilo z neho sedem spotených ľudí s červenými tvármi. Všetci sa na nich pozerali, aj ja. Bola tam Majka, moja spolužiačka. Teda, už nie sme spolužiaci, ale zatiaľ nemá nových, tak sa to počíta.

Zakýval som jej.

A ona odkývala. Tak nesmelo, akoby si nebola istá, či sa chce so

mnou rozprávať. Boli s ňou aj jej rodičia, aj to auto bolo ich, staré a hrdzavé. Dal by som im moje, keby nebolo na šrot.

Išiel som k nej.

„Ahoj, Majka.“

„Ahoj.“

„Dobrý deň.“

„Dobrý deň.“ Jej rodičia boli v rozpakoch. Možno si ma pamätajú zo stužkovej. Nie, určite si ma pamätajú zo stužkovej.

„Máš s kým cestovať?“ spýtal som sa jej.

„Jedna kamarátka ide z Trstenej, drží mi miesto.“

„Aha,“ povedal som a chcel som sa vrátiť na svoje miesto pri kvetináčoch.

„Ale môžeš si sadnúť k nám, ak chceš.“

„Dobre.“

Rodičia jej kontrolovali kufor, asi aby tam len tak hlúpo nestáli.

„Musíte mať Majku radi, keď ste ju prišli odprevadiť,“ povedal som.

„Áno, rozhodne,“ prikývla jej mama a pobožkala ju na čelo. Bolo to pekné. Potom jej ešte upravila vlasy a skontrolovala, či má v rukosaku dosť vreckoviek na plakanie.

„A čo tvoj ocko? Má sa dobre?“ spýtal sa Majkin otec.

„Asi áno, naposledy som ho videl predvčerom, neviem, kde je.“

„Uhm.“

Potom sa ma už nič nepýtali.

Keď začali vŕzgať koľajnice pod ťažkým vlakom, mamám sa v očiach zjavili slzy a začali objímať svoje deti. Ja som len stál a čakal, kým sa Oravka zastaví. Aj Majkini rodičia objímali svoju dcéru a jej mama nakoniec objala aj mňa. Krátko a nie veľmi pevne, ale aj to bolo milé. Necítil som pri tom nič, tak som sa na ňu iba usmial a nastúpil som do vlaku. Podbiel – Kralovany – Bratislava, Hlavná stanica – linka 93 – linka 39/31 – Mlynská dolina.

Majka našla svoju kamarátku a prisadla si k nej. Aj ja som si sadol.

„Hanka, toto je Mirko, Mirko, toto je Hanka.“

Vystrel som k nej ruku a o sekundu skôr, než mi ju stlačila, som si uvedomil, že je úplne spotená. Moja ruka, samozrejme.

„Teší ma, Mirko.“

„Mňa tiež,“ povedal som jej. Asi to bolo dobré, nič lepšie sa na to povedať nedá. Boli fakt zlaté, také vlúdne a otvorené, mal by som si jednu z nich nájsť.

„Ideš do Bratislavy?“ spýtala sa Hanka.

„Uhm.“

„A kde budeš bývať?“

„V Mlynskej. Na átriákoch.“

„Ja tiež. Aj Majka.“

„To je pekné.“

Cesta trvá takmer päť hodín a isté small talk otázky sa už míňajú.

„Čo budeš študovať?“

„Všetko, čo príde,“ začervenal som sa a sklonil hlavu k mobilu. Raz príde chvíľa, keď sa nebudeme mať o čom rozprávať. Vlak sa plnil a kolená sa mi triasli.

Doteraz mi to celkom šlo, ale zrazu som si uvedomil, že som naozaj medzi ľuďmi. Musím sa odosobniť.

„Idem čúrať,“ skočil im Mirko do reči a dievčatá sa letmo usmiali. Odišiel na kúzelné miesto, do malej kabínky konča vagóna s typickou vôňou a nenapodobiteľnou klimatizáciou s čerstvým oravským vzduchom. Vyklopil rázporok a čakal na prvých pár kvapiiek. Je to čosi podobné, ako síkať počas epileptického záchvatu. Pustil prúd a trafil skoro všetko okrem jediného terča, pod ktorým ubiehal makadam a rady podvalov s koľajnicami. Potom schytil štósik vreckoviek naukladaných na umývadle a skúsil to poutierať. A v jeho bitke proti kvapalnému odpadu padla každá jedna, hoci sa snažil ušetriť ich krehké, tenké životy.

Najväčšou a jedinou výhodou oravkových záchodov je, že sa netreba oklepávať, pretože všetko potrebné urobí sám vagón. Mirko sa postavil k umývadlu s rukami zdvihnutými ako chirurg a stlačil tlačidlo s modrou bodkou, ktorá mala priviesť vodu. Nič. Kohútik

bol vyschnutý ako studnica jeho zmysluplných konverzácií – ani kvapka. Stlačil ho ešte raz. Nič.

Vystrčil ruky von oknom, ale nestačilo to. Vrátil sa teda pomedzi rady kufrov nastavaných v uličke Oravky späť k Majke a Hanke.

„Máte nejakú vodu, prosím vás?“

„Ja mám,“ povedala Majka a otvorila ruksak zorganizovaný ako útok na Normandiu.

„Smädný som, chápeš.“

Pomaly vytiahla pollitrovú fľašu Kofoly.

„Vďaka,“ zobral si ju a vracal sa do kabínky. Potom mu doplo, že Kofolou si ruky neumyje.

Poutieral sa do nohavíc, vrátil sa späť a fľašu podal Majke.

„Nechceš ju?“

„Dám si čistú. Neskôr.“ Zložil ruky na kolená a hlavu skrčil do ramien. Takto by sa mal začínať panický záchvat, možno to bolo ono. Na chvíľu sa stal tou modrou postavičkou zo smutných obrázkov.

„Je ti dobre, Mirko?“

„Hej, hej, v pohode.“

„Si si istý?“

„Uhm.“

„Ak chceš, ja mám Rajec,“ ozvala sa Hanka.

„Nie, ďakujem.“

Potreboval vypnúť. Nemôže ísť na vysokú. Nemôže sa zamilovať a nemôže byť normálnym človekom. Otec mal pravdu. Znova. Strčil si do uší slúchadlá a zapol *Sleepwalk*. Možno to nebude taký dobrý rok. Možno bude rovnaký. Leto je preč. Už sa nebude báť cinkajúceho zvončeka. Ani pohľadov, ktoré sa s ním boja stretnúť. Nie je výnimočný. Jeden gauč, ovládač a trochu pomarančového džúsu. Fakt nie je náročný.

Vlak bol plný do posledného miesta. V Kubíne nastúpila ďalšia várka ľudí, medzi nimi jedna starká s károvaným kufríčkom na kolieskach.

„Podte si sadnúť,“ vyskočil Mirko a takmer ju vtlačil na svoje miesto. Zhodil svoj kufor a vyložil tam ten jej. Potom prešiel na druhú stranu vagóna a postavil sa do uličky. Majka a Hanka sa naňho usmievali. Trošku. Možno ho ešte celkom neodpísali.

V Kralovanoch sa dal niešť davom a na koľaji číslo päť si našiel svojich desať centimetrov štvorcových. Rýchlik 608 Liptov bude radený takto: vozeň 1. triedy; reštauračný vozeň; vozeň 2. triedy vhodný na prepravu imobilných cestujúcich (so zdvíhacou plošinou), s pojazdnou úschovňou batožín a s kupé pre cestujúcich s deťmi do 10 rokov; vozne 2. triedy.

Poletujúce vlasy ľudí zoradených na okraji plošinky sa tešili, ako sa o chvíľu budú potiť v prepchatých uličkách. Znova.

„Je ti dobre, Mirko?“ opýtala sa ho Majka, ktorá sa vynorila spomedzi tenkých mikín okolostojacich.

„Hej. Fajn. Môžem... vás na niečo pozvať?“

„Teraz? Do reštauračného?“

„Uhm.“

„Máme miestenky v osmičke.“

„Aha.“

„Ty?“

„Niekde vpredu.“

„Tak sa uvidíme na stanici?“

„Môžeme.“

Skontroloval si lístok. Miestenka v prvej triede s obedom, to bolo zbohom od otca. Pred ním sa objavil vozeň číslo štyri a hneď sa doň začali rútiť ľudia, akoby niekto vypustil vaňu a oni sa musia rýchlo odplaviť preč. Nemohol sa pohnúť. A tak nastúpil s nimi.

Ludský kontakt nie je najhoršia vec na svete, to vedel. Ale len vtedy, ak to ľudia naozaj chcú. Pritisol si kufor na hrud' a razil si cestu uličkou. Pohľady nervózných ľudí ho tlačili k zemi, ale pokračoval k svojmu miestu ďaleko od všetkých, a keď sa naň zvalil, zaspal.

O pár hodín sa celý plebs cestujúcich vyplavil na Hlavnej stanici.

Mirko natáhalo krk ako gumový medvedík, aj keď nie taký sladký, hľadal kúsok z Majky a Hanky v dave prúdiacom do tunela, aspoň jeden výraz tváre, ktorý by ho nechcel odsunúť. Ponáhlal sa k prvým autobusom a všade ich vyzeral.

Nič.

Medzi stovkami študentov cestoval celkom sám. Znova.

V dlhom rade pred Šturákom sa začínalo grilovať, kufre stonali pod vysilenými telami a slniečko vyhrievalo betónovú džungľu na príjemných tridsať stupňov. Sledoval, či ich náhodou nenájde, milé tváre, na ktoré sa môže upnúť. No kým ich hľadal, uvidel ďalšie krásne dievča. A potom ešte jedno. A ešte jedno. Potom si spomenul, že je na Slovensku, a už sa vôbec nemusel obracať, pretože oproti išlo ďalšie.

Tety na ubytovacom ho odbavili ako rannú stolicu, rýchlo a hladko.

Strčil kľúč do dverí s číslom T81 na átriových domčekoch a otočil ním. Čakal, že ho ovalí puch trojdňových ponožiek a zavraždeného tuniaka, veď o intrákoch už čítal najdrsnejšie legendy. Ale bolo to celkom príjemné, ľahký prievan v oranžových záclonách a trochu vypratých uterákov. Nikto tam nebol. Slnko svietilo cez zaprášené okná a na stene boli povešané citáty s *If you believe in yourself, everything is possible* a *Love* a nejaké motýliky farebné. Buď bol jeden zo spolubývajúcich nádejný motivačný spíker, alebo zdedili izbu po dievčatách.

Na jednej z postelí boli navlečené nejaké bežik obliečky, tá bola zabraná. Položil kufor na vedľajšiu. Nie je to najhoršie. Spolužiaci zo strednej, ktorí už majú v rodine titul, hovorili, že do internátov ešte nedorazili správy o Nežnej revolúcii. A ešte nová guma. A chladnička so svetielkom.

Mirko to riskol. Otec mu mohol cez KONTAKTY a PROTEKCIE vybaviť luxusnú jednotku alebo byt, ale on chcel skúsiť niečo iné, ako byť jedináčikom. Otvoril sarkofágy nad posteľou vľavo a vybalil sa. Navliekol biele obliečky, obsadil stôl noutbúkom a prezul sa.

Oprel si vankúš o drevené skrine a ľahol si naň s rukami skríže-

nými na hrudi. Za oknami spievali vtáčiky. Zatiaľ ticho. V pohode celkom všetko. Potom znova zaspal, hniviak lenivý.

„To mi veniec obliž, čo som nezamkol?“ ozýval sa nejaký hlas s tichým klopkaním. „Jáj. Čau.“

Mirko sa prebral, pretrel si oči a pred ksichtom objavil nastrčenú ruku pripojenú k dosť vyrysovanému telu.

„Čau,“ vystrel svoju a stlačil druhú len tak ako črievko syrokrému. Posadil sa a ešte chvíľu sa spamätával.

Mala by nasledovať najviac slabá konverzácia na úrovni bakalárskych dotazníkov – názov školy, odbor, rodné mesto. Ale ten podozrivý a sympatický chlapec si ich nechal na inokedy.

„Toto je moja polička,“ prechádzal rukou po niekoľkých balíčkoch značky GymBeam, tlstých učebniciach, jedle a lesklej zbierke destilátov. „Pokoju sa ponúkni, ale s mierou.“ Prešiel na opačnú stranu izby ako realitný maklér, čo sa snaží predat' kontajner s výhodnou južnou orientáciou, zónou oddychu a lokáciou postele podľa čchi. „Heslo od wifinky je morepicisom, všetko spolu, bez mäččeňov. Tlačidlo na kanvici musíš podržať, inak nepôjde. Toaleták a sáčky do košov sú pri dverách. Recyklujeme. Balkónové dvere vždy zakopni a zamkni na zámku, nech neťahá. Požiarny plán a odchody autobusov sú na opačných dverách. Idem jesť. Zatiaľ sa tu maj krásne.“

Čo?

Mirko nemal dosť pochopenia, aby toto pobral. Niečo sa určite stalo a myslel si, že bol pri tom hore. Na vedľajšej posteli ležal uterák a prázdny šejker.

Dvere sa znovu otvorili. Stál v nich ten chlapec.

„Ty si asi prvák, však?“

„Hej.“

„No tak pod' so mnou, ukážem ti celý.“

Myslel to vážne. Mirko sa teda ohrabal, zobral si starú adidasku na zips a navliekol gumené šľapky s troma pásikmi.

„Márnosť. Zabudol si si baretku.“

„Čo?“ nechápal Mirko.

„Nechceš sa obliecť normálne?“ pýtal sa ho.

„Som normálne.“

„Nie, daj si niečo lepšie.“

„Lepšie?“

Chlapec ho odsunul nabok, prešiel k jeho skrinke a otvoril ju. Samé čierne veci.

„Nie si Dejvid Dobrik, však?“

„Asi nie.“

Mirko sa nesmial, zdalo sa mu, že stále nepochápal.

„Povedz mi aspoň, že máš normálne boty... matinko dobrotivá,“ očami zbehol pod Mirkovu posteľ a našakal sa, keď zbadal zimušné topánky, aké nosievali pubertálni rebeli až do poslednej májovej nedele.

„Na,“ rýchlo otvoril SVOJU skriňu a hodil mu úzke biele tričko. Mirko si ho navliekol a kvôli ovisnutým cickám mu presvitali bradavky. „Zpracujeme na tom. Ešte toto.“ Hodil mu bielu rifľovú bundu so zlatou retiazkou na náprsnom vrecku. „Aké máš číslo topánok?“

„44.“

„Dnes si vyhral lotériu, braček.“

Vybral mu biele Najk Éry a donútil ho, aby si ich obul.

„Lepšie?“

„Lepšie.“

Mirko urobil dva krátke behy po izbe a cítil sa ľahšie. Akoby bolo to tričko napenetrované testosterónom. Voňalo ako muž.

„Poď,“ vyzval ho. „Inak, nepredstavili sme sa. Ja som Samko.“

„Hm.“

„No, teraz by si mi mal povedať svoje meno a podáme si ruky,“ šepkal mu Samko.

„Aha. Som Mirko.“

„Výborne, formality máme za sebou,“ Samko ho chytil za rami a vyviedol ho z izby. Kráčali zložitým bludiskom átriových po-

schodí a míňali stále menšie písmenká a menšie čísla na dverách. „Musíš pochopiť, že jediným zmyslom tvojho života je zabávať sa. Žiadne čo? a jako?, smej sa. Jako je odzadu okay, to nemôže byť náhoda, však?“

Samko mal niečo v sebe. Nevylučuje sa alkohol ani ľahké drogy, ale okrem toho si niesol aj niečo iné, iskru. Nemal strach zasvietiť, keď niekam prišiel, nemal strach zahriať, keď bolo zima, a tiež nemal strach zapáliť to, čo potrebovalo odísť.

„Tu všade sa býva,“ hovoril cestou tmavými chodbami. „Na pravej strane sú jednotky buď pre ťažko pracujúcich, alebo vôbec nepracujúcich. Tieto sprchy, chlapče... videl si *Harryho Pottera*? Každý videl *Harryho Pottera*. Tam existovali zariadenia, v ktorých bývala Umrnčaná Myrta, to sú všetky sprchy odtiaľto až potiaľ, tam už začínajú prerobené, tie majú vymenenú hlavicu. Ale na Rokforte boli aj prefektské sprchy na treťom poschodí. Na átriákoch sú to tie na prvom, pretože dookola bývajú dobrí ujovia údržbári a milý personál. Chápeš.“

Mirko prikývol, ale stále to nespracoval, bolo toho príliš veľa.

„Oproti našej izbe je základňa týpkov, ktorí opravujú veci. A ako môžeš vidieť, vždy majú nejakú robotu. Ich miestnosť je oblepená nahými ženami – nie je to mužská roztopaš, je to jediný spôsob, ako to tu trochu zateplíť. Máš ajsik so sebou, však?“

Mirko strčil ruky do vreciek.

„Nemám.“

„Nikdy ho nezabúdaj. Klúče a ajsik sú jin jang tvojho života, nikdy nemôžeš stratiť oboje naraz.“

„Uhm.“

Ocitli sa pred Venzou, miestnym válovom dobrého jedla. Farebné obrazovky vyžarovali príjemnú vôňu. Samko si vybral najkrajšie z kuracích prsíček so štyrmi kopčekmi ryže a Mirko si dal naložiť bársaké rizoto. Prišli k pokladni a Samko pípól všemocným ajsikom.

Sadli si k najbližšiemu stolu, pretože odtiaľ bol dobrý výhľad na všetko.

„Brú chuť.“

„Dobru.“

Na tomto mieste padali všetky zásady stolovania a etikety platné pre prijímanie potravy. Bolo jedno, či niekto prišiel bosý, v šľapkách, či si dal rezeň s ryžou, triezvy, v pyžame alebo všetko naraz. Panie kuchárky sa snažili usmievať a išlo im to priam bohovsky. Niekde v pozadí hralo rádio Anténa Rock a Freddie Mercury oznamoval svetu, ako poráža zákony gravitácie. Mirko so Samkom obzerali kočky a jedlo zapíjali dobručkým teplým čajikom.

Teraz mal Mirko chvíľu na to, aby si Samka poriadne prezrel. Akoby sa pozeral do snového zrkadla prianí, pretože presne tak by chcel raz vyzeráť. Samkove dlhé husté vlasy mu padali na svalnaté plecia schované pod obtiahnutou košeľou, masívne obočie, masívna sánka a masívne svalstvo. Z jeho nádherne kresanej tváre vyžarovala akási hrejivá energia. Mirko pri ňom stál ako dokonalý opak. Možno... niečo ako ajsik a kľúče. Ako jin jang.

„Na všetko si zvykneš, priateľu.“

„Je toho nejako veľa,“ povedal Mirko s prváckym výrazom na tvári.

„A to je na tom najlepšie.“ Samko zahryzol do kuracieho a nechal stiecť bielkovinovú šťavu do krku, akoby to bol elixír lásky.

„Tak dobre, prečo to robíš?“ osmelil sa Mirko.

„Čo ako?“

„Že... no, že mi to tu ukazuješ.“

„Pretože budeš so mnou bývať dlhšie ako jednu noc,“ odvetil Samko. „To zvyčajne ľudia robievajú. Nemáš za čo.“

„Veď hej, vďaka,“ zamumlal Mirko.

Mirko napichoval na vidličku polepené guľky rizota a otáčal si ich na tanieri. Nepočul zvuky. Netrápili ho ľudia prechádzajúci okolo. Existovali len žltlooranžové kúsky ryže a zelený hrášok. Vložil si do úst jedno sústo. Štyri dlhé zuby vidličky mu skĺzli po perách. Preskúmal rizoto jazykom a potom ho prehltol. To na chvíľu stačilo, treba to robiť stále dookola. A znova, znova, ďalší kúsok, až kým tam nič neostane.

„Si v pohode?“ opýtal sa ho Samko, lúskajúc mu prstami pred nosom.

„No,“ Mirko sa prebral a skontroloval svoj tanier. Takmer nič z neho nebudlo, zato Samkov už bol celkom prázdny, ozdobený len pokrčenou vreckovkou.

„Veľa si nezjedol.“

„Nie.“

„Ideme?“

„Uhm.“

Odniesli tácky na pohyblivý pás vedúci do útrob tej nádhernej továrne na radosť a vracali sa rovnakou cestou na svoju izbu. Ani jeden z nich nehovoril. Samko strčil kľúč do dverí a s kovovým štrkotaním ich otvoril. Mirko si ľahol na svoju posteľ a prikryl sa perinou.

„Hej, cíť sa ako doma,“ prikývol Samko.

„Hm. Skúsím sa tu cítiť dobre.“

„Ako len chceš.“

„Ďakujem.“

„Pohoda.“

Samko mu hodil na hrud' svoj mobil so zapnutým mesendžerom.

„Len sa tam napíš.“

Mirko cez swarovski displej potiahnutý pavučinami rozbitého skla našukal svoje meno, ktoré sa hneď stratilo v zozname náhodných dievčat. Vrátil mobil späť Samkovi. Keď mu zavibroval jeho vlastný, vytiahol ho a prijal Samkovu žiadosť.

„Nejaké otázky?“

„Zatiaľ nie. A možno...“

„Tak spust'.“

„Alebo neskôr.“

„No dobre, Mirko. Keby náhodou prišiel ten tretí spolubývajúci, nesnaž sa ho odohnať a buď k nemu milý.“ Mirko poslušne prikývol. „A keby sa dialo čokoľvek iné, napíš.“ Mirko prikývol.

Samko vyšiel z izby.

Znova nastalo ticho a oranžové záclony prepúšťali dnu útržky popoludňajšieho slnka. Nič sa nehýbalo, nič sa nikam neponáhľalo, tak to mal rád – keď ho svet nechal vytvárať si vlastný. Pred chvíľou mu ho niekto riadne nabúral, ale nie tak prudko ako iní. Tí rozrazia dvere, vezmú si, čo potrebujú, a potom za sebou nezavrú. Samko ich len máličko pootvoril a zavolať ho von. Buď mu o niečo ide, alebo má len dobré srdce. Možno bol niečím, čo nikdy nemal. Premýšľal o stope, ktorú v ňom zanechal, chcel ju znova cítiť ako predtým, horúcu a prítomnú. Otočil sa na druhý bok, aby videl na jeho poličku, a prechádzal po nej skúmavými očami.

Panvica. Hrnec. Miska. Šampóny. Príbor. Zápisník. Oriešky. Proteíny. Čaj. Jameson. Beefeater. Nakoniec znova zaspal.